

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Közzététel díj: Védjegy postán vagy helyben hárbos korára... Egy évre... Félévre... Negyedévre... Egy órára... Egy szám 6 krajczár.

Szerkesztőiroda: Budapest, IV. hímző-utca 1. sz. Kedd, 1878. július 2. Kéziratok csak rokkantok esetében küldetnek vissza. Kínáló hivatal: Budapest, IV. hímző-utca 1. sz. Hévíz az előzetes pénzek kifizetéséig.

Gróf Andrássy lelkiismerete.

Nosza bámuljuk gróf Andrássy Gyulát! Itt áll előttünk egész nagyságában, minden hajszála a maga feketeségében ragyogó sugárkörönként egyesülve halántékai körül, mely messze tündöklő országok és népek felé, hogy káprázzik bele Európának tekintetbe. Nem hiába voltak iránta a legnagyobb várakozással. Nem hiába tűnt fel az ő államférfi értéke oly mysticus természetűnek, melyre a mérték sohasem az ismert dolgokból és tényekből vették, hanem a kimondhatatlan előzetesből s vakmerő föltervésekből, a határtalan bizalomból az iránt, minek még jónne kell.

Igen, gróf Andrássy nagyságát tíz éves kormányzói pályája alatt sohasem megelényi, hanem csak előre sejtjen lehetett, és dicsőség a magyar alkotmányos élet összes tényezőinek a parlamentnek a sajátjának a közvéleménynek, melyek oly kitűnő mértékben alkalmazták a sejtésem és várakozás képességeit! Mily nagyszerű látnoki nyilatkozás volt, a mikor Deák Ferencz gróf Andrássy Gyulát, az új kormányelnökség első napján gondviselészerű férfiak nevezte el! Tízigyelőnk tollforgatók mind kik gróf Andrássy Gyulával szemben kifejezték a dicsőítés legbübb magat, feltalálók a hitelének új, eddig nem ismert formáit, bujaitok el szembe névél elégedetnek be a néma tapasztalat, mert messze elmaradtakok társak mögött! Hymnusaitok nem készítek elő az ő valódi hatásait.

Most jól látjuk! Mily pompás perspektivát ad Berlin városunk nekünk! Meszse az államoktól és népektől, melyeket a sorsnak esodálatos kedve az ő közvetlen kormányzása alá rendelt, de a világnak legelőkelőbb kormányzó szinpadán, congressusi tanácskozáskorban körülveve a legjellesebb államférfiakól és legnevesebb diplomáattól, kiknek minden képe a kor figyelmét vonta magára és ezek közül az a legnagyobb, mérhetetlen kimagaslóva a többiek fölött, fénytörvény és csodajelensége az egész világnak! A lángeszű, hódító Bismarck, a ragyogó elméjű Disraeli, a kimeríthetlen furtalangu Goritschakoff, Salisbury és Corti, Waddington és Suvaflof, — nincs egy, ki hozzá hasonló volna és az ő szerepét csak meg is közelíthette. Majdan rövid napok múltán, ha a congressus szerződésbe ígrott eredményeivel mindegyikük visszatér hazájának földjére, hogy számot adjon urakodójának vagy telegen a népek előtt, mindegyikük hivatkozni fog érdemeire és mindegyikük rá fog szorolni a mentesekre is, mert mindegyikük a közönséges emberi kritika szempontjai alatt fog állani. Csak azt fogják kimutathatni, kisebb-nagyobb sikerrel, hogy megtekintették az őt, a mit ígértek és a mit a körülmények számba vételével illeik jogszerien várni lehetett. De ha gróf Andrássy Gyula újra közénk tér, ő reánk névvel minden kritikán felül fog állani. Azt a kritikai szempontot és erkölcsi szabályt, mely szerint őt megítélünk kell, még talán soha em-

beri nyelv ki sem fejtette. Így lesz talán még századokon át, mikor a feljövő és letűnő nemzedékek folyton csak bámulni fogják az ő államférfi emlékét, a nélkül, hogy az ő melltatására az igazi szempontot megtalálni tudnak. Mert mit is mondhatnánk róla az életből vett közönséges fogalmainkkal — Vajjon ha az ő tényeire a mi szokott erkölcsi képzetünket és az emberi nyelv által adott szavakat akarjuk alkalmazni, nem úgy látszanak-e, mintha a legnagyobb bűnösök hordanák fel mindazt, mi talán az ő legdicsőbb erényeit képezi, nem eshetnek-e egészen szándékalanul a becsmerés vádjá alá, nem jöhetnek-e még összehittközősbe a mi jeles és böles sajtóíróvényeinkkel is! Ha összehasonlítjuk gróf Andrássy Gyulának szavait és ígéreiteit, melyeket az alkotmányos testületek előtt tett és közegye által ökmányokban és hírlapokban ismételtetett azokkal az eredményekkel, melyek a congressusi tanácskozáskorból az ő egyenes közreműködése és elősegítése folytán kikerültek, nem világos-e, hogy az ő népekkel szemben az örökös hazudozás és a szándékos rászedés rendszerét követte, az alkotmányos testületek tekintélyét hallatlanul kigunyolta, miniszteri felelősségének az egyéni becsületnek kötelezettségével a legutább játékozt? És nemde, az emberek általában a csalást és hazugságot, aljas bűnöknek hirdetik az alkotmányos kötelezettségek kigunyolását, és a személyes becsületnek megvétését egy miniszter részéről súlyos vádaknak képezik! De nem mondotta-e már Talleyrand, a diplomácia tudományának nagymestere, hogy az emberi nyelv a gondolatnak eltakarására való? Nem hitte-e az ezzel azt, hogy a diplomatiában a legnyomorultabb hazudozás, a lepiszkosabb csalás nagyon szükséges és hasznos dolog egy böles észnek egy magasabb rendű lélekismeretének tanúsága?

Es okvetlenül Talleyrand mint sokkal alsóbbrendű szellem még teljes ki nem fejtette azt a rejtejt erőlési törvényt, melynek gróf Andrássy fősége szemléletét kell igazgatnia. Talleyrand még azt hitte, hogy a hazugságnak, a gondolatok eltakarásának gyakorlata csak az egyik államdiplomatiáját illeti szemben a másik államdiplomatiájával oly titkos tanácskozáskorban, melyek részletei a világ elé nem kerülnek. Ő nem tudta, hogy a hazugságot egy egész nép közvéleménye ellenében kell alkalmazni, ve az alkotmányos testületeket kell félrevezetni. Ő azt hitte, hogy a hazugságot hasznosan kell alkalmazni az ország elenségeivel szemben és elérni vele olyat, mit a hazának népe örömmel fogad; ő még nem értette, hogy a hazugságnak és rászedésnek fegvvernek kell lenni az államférfiak kezében, melyvel kivigyék a mit hazájk elenségei óhajtának, és hazájuk, mint legnagyobb kárát visszatustítja. Ő nem is merte meg az osztrák-magyar érdekek kérdését, nem tudott Bosznia és Hercegovina occupatiójáról.

A mint mondjuk, azt az erkölcsi mértékben visszavonultán áll. Senki sem kísérte, ha valahol megjelent. Othon sem fogadték el senkit. Titkosztos rejtejt vette, és ipen azért beszéltek felé annyi mindent összevissza. A fogatja (nyitott vagy zárt, a mint az ide kívánata) rendszer időben körül robogott a rondonban, vagy az akácia sorok közt. Avagy ugyanazon időben lábton jelent meg az igéző terentés a szereszen kíséréében, ki így pokolbéli gonúnak tűnt fel. Este felé néha a korzon leheték látni komorújjával. Délelőtt a lakásához legközelebb eső templomban. Érdekesebb előadásoknál szinhaban.

teket, mely Andrássy grófnak tényeért állik, emberi nyelv még ki nem fejtette. Az ilyen lelkiismeretre nincs még helyes szempontunk. Ki méri pedig tagadni, hogy gróf Andrássy Gyulában a legfonségebb lelkiismeretnek kell lakoznia, szellemének egy oly magaslaton kell állania, hol a mi legaljasabb bűneink dicső erényekké válnak. Nekünk és a késő utólokunk mi marad más mint hódolatlanul bámulni és vizsgálva keresni az ily tökélynek helyes magyarizátát. Mezei Ernő.

Az összes miniszterrel meg Percei Béla igazságügyminiszterrel, ma d. e. 10<sup>1/2</sup> órakor tisztelgett a királynál. Egy negyedórával később az új igazságügy Pauler Tivadár letette az esküt a király kezébe, a minisztereknek és báró Mendel f. hadseregét jelenlétében. Az esküfőnök Tarkovich József miniszteri tanácsos olvasta fel.

E szertartás után a király elnöklete alatt minisztertanács tartott a királyi várpalotában.

**A csendes téboly lapja.** Az egész országban jelszó lett: „Nem kell a kormánypárt, nem kell a habarók-párt!” Természetes, hogy a jelszó nem izenek, se a kormánypárti sajtónak, se a habarók párti közönségnek. Különösen a kapkodás terén pártatlan „Pesti Napló” elveszít minden józanságát és ugyan egy számban az ellenmondások csak egy hemzsegek a fejt vesztet, iránytalan és egy nélküli politikát, melynek keverékében oly komikus lubickolást visz véghez.

Ma számban is legalább öt helyen vágódik hanyatt azon bakugások és cigánykerék hányása közben, melyeknél a szerkesztői egysulyzó radat kiejti kezéből, s a hány cizki, anyyi ellenmondás.

Itt van például, mit mond pártunk kiáltványára, melynek vas logikájához koponyáját verdesi, s ha össze nem törk, ugy a tejféregessé az oka. Azt mondja a hírezo politika közönsége:

„Lászik ezekből, hogy a függetlenségi párt eivhússége ép oly szűrű, mint politikája utopiaticus. A program is a régi, az emberek is a régi, a szerzői bal nem feledtek és nem tanult semmit. Gyakorlati jelentőségét sem a pártnak, sem programjának nem tulajdoníthatnak, s nem hiszik, hogy a nagyon is kijezanított nemzet ma fogékonyabb legyen a talzasokra, mint mikor még országoserte virágzott a baloldalt és a közjogi oppositio.”

Szerencsétlenül csodaköltés a politikai életnek. Egy pár sorban mennyi képtelenséggel látja el olvasó közönséget. Szilárd elvbesség, kijezanodás, utópia összehabará. Magyarország függetlensége előtté ábránd Hát akkor mienk hirdette a gazdasági önállóságot az utóbbi három éven át? Utópiának mondanai a miért a Kaffer és Capp ép oly természetes hátrorozottsággal küzd, mint mindaz, a mi fő lény gyanánt hívja ki a figyelmet: legalább is oly vad állítás, a mily vad politikát az e lap, midőn a loyaltás tulónlengő áradata közöt megfedelkezve önmagáról a tróntbeszédnek a „monarchiai kapcsolatot erősítésére” czélo pontjánád néhány képviselő által megkísérlett törtétesnek visszhang nélkül maradását nagy előszereléssel emeli ki.

Általában a „Pesti Napló” politikáját a csendes téboly jellemzi Mert míg utópiának nevezi a leggyakorlatiabb politikát, mely nélkül egy lépés sem

tetet, mely Andrássy grófnak tényeért állik, emberi nyelv még ki nem fejtette. Az ilyen lelkiismeretre nincs még helyes szempontunk. Ki méri pedig tagadni, hogy gróf Andrássy Gyulában a legfonségebb lelkiismeretnek kell lakoznia, szellemének egy oly magaslaton kell állania, hol a mi legaljasabb bűneink dicső erényekké válnak. Nekünk és a késő utólokunk mi marad más mint hódolatlanul bámulni és vizsgálva keresni az ily tökélynek helyes magyarizátát. Mezei Ernő.

Az összes miniszterrel meg Percei Béla igazságügyminiszterrel, ma d. e. 10<sup>1/2</sup> órakor tisztelgett a királynál. Egy negyedórával később az új igazságügy Pauler Tivadár letette az esküt a király kezébe, a minisztereknek és báró Mendel f. hadseregét jelenlétében. Az esküfőnök Tarkovich József miniszteri tanácsos olvasta fel.

E szertartás után a király elnöklete alatt minisztertanács tartott a királyi várpalotában.

**A csendes téboly lapja.** Az egész országban jelszó lett: „Nem kell a kormánypárt, nem kell a habarók-párt!” Természetes, hogy a jelszó nem izenek, se a kormánypárti sajtónak, se a habarók párti közönségnek. Különösen a kapkodás terén pártatlan „Pesti Napló” elveszít minden józanságát és ugyan egy számban az ellenmondások csak egy hemzsegek a fejt vesztet, iránytalan és egy nélküli politikát, melynek keverékében oly komikus lubickolást visz véghez.

Ma számban is legalább öt helyen vágódik hanyatt azon bakugások és cigánykerék hányása közben, melyeknél a szerkesztői egysulyzó radat kiejti kezéből, s a hány cizki, anyyi ellenmondás.

Itt van például, mit mond pártunk kiáltványára, melynek vas logikájához koponyáját verdesi, s ha össze nem törk, ugy a tejféregessé az oka. Azt mondja a hírezo politika közönsége:

„Lászik ezekből, hogy a függetlenségi párt eivhússége ép oly szűrű, mint politikája utopiaticus. A program is a régi, az emberek is a régi, a szerzői bal nem feledtek és nem tanult semmit. Gyakorlati jelentőségét sem a pártnak, sem programjának nem tulajdoníthatnak, s nem hiszik, hogy a nagyon is kijezanított nemzet ma fogékonyabb legyen a talzasokra, mint mikor még országoserte virágzott a baloldalt és a közjogi oppositio.”

Szerencsétlenül csodaköltés a politikai életnek. Egy pár sorban mennyi képtelenséggel látja el olvasó közönséget. Szilárd elvbesség, kijezanodás, utópia összehabará. Magyarország függetlensége előtté ábránd Hát akkor mienk hirdette a gazdasági önállóságot az utóbbi három éven át? Utópiának mondanai a miért a Kaffer és Capp ép oly természetes hátrorozottsággal küzd, mint mindaz, a mi fő lény gyanánt hívja ki a figyelmet: legalább is oly vad állítás, a mily vad politikát az e lap, midőn a loyaltás tulónlengő áradata közöt megfedelkezve önmagáról a tróntbeszédnek a „monarchiai kapcsolatot erősítésére” czélo pontjánád néhány képviselő által megkísérlett törtétesnek visszhang nélkül maradását nagy előszereléssel emeli ki.

Általában a „Pesti Napló” politikáját a csendes téboly jellemzi Mert míg utópiának nevezi a leggyakorlatiabb politikát, mely nélkül egy lépés sem

függetlenségét, annak vagy esze nincs helyén, vagy csak szíja hirdeti, hogy magyar, noha minden ízében agyvelőjében és zúzájában egy pártának született kosmopolita, ki ma osztrák-magyar, holnap pedig, miután a függetlenség utópia, muszka iga alatt muszka-magyar szövetségi eszmék ut-törője és rabulzója. Mert ha osztrák nyomásra neki ábránd az egész Magyarország, akkor muszka nyomásra, mikor majd Bécs helyett Szent-Pétervár díktál, a muszka-magyar államszkezet lesz mint-tája, csak a magyar nem soha. Verhovay Gyula.

Midőn a congressuson Bulgáriának az oroszok által való occupatiója, illetőleg annak tartama került szóba, az orosz meghatalmasítottak — a „Daily Telegraph” szerint — azt kívánák, hogy az mindaddig tartson, míg az új állam teljesen szervezi a maga ügyeit. Erre Beaconsfield azt felelte, hogy Anglia — ha szükség — az oroszok kivonulása után 15000 főnyi sereget képes a még békére nem hozott kerületekre küldeni, s ő azt hiszi, hogy a többi állam is kész hasonló ajánlatra. E felelet az orosz követelvényeknek útját vágja. A „Daily Telegraph” ezenkívül Bismarck egy kategorikus szavát ismételt, melyet az Andrássyhoz Berlinbe érkezőkkel intézett: „Reményem, hogy nem fog ama dilemmára ejteni, hogy Ausztria és Oroszország között választanom kelljen. Nem titkoloztam én előtt, hogy minden habozás nélkül Oroszország részére állok.” — El lehet mondani: „si non é vero, é ben trovato.” Andrássy legalább úgy jár el, mintha mindenkiben Bismarck ez intéstét követte.

National egészségügyi kiállítás.

Páris, jun. 23. A háboru, — mely csak a legbővelebb multiban annyi erem meg elasztot ragadt el magával, mely nagy számban meg réget sem ért, s már is atótt két tartanok, hogy újjaig kezdetét vesz, — sok nyomorunk, inesség és betegségnek kutterfiasa.

Már Homér is „veszt hozónak” nevez a harcok istenét, a mivel nem a gyilkos csakára hanem azoknak következményeire czélaz; a mai hadakozók pedig már határozottan besmerik, hogy a legveszélyesebb átszarmazo betegségeknek egyik okozója a háboru.

Ezen állítás tényeken alapszik, mi mellett eléggé szót maga a történelem, s a mit bizonyít az is, hogy az a nép, melynek legkevésbé háboruja volt, — mint például a Svájcoknak — a többi között a legegészségesebb. A gyakran ember feletti megerőtetés, a rossz és hiányos táplálék majd ismét azon módhoz, melylyel a háboru a már rég nélkülözött élezteltekbe ruhau, a hosszú ideig tartó rendetlen életmód a háboru alatt, nem marasztal káros hatás nélkül, mind egy eszrajt képezi el, a háboru elmaradásán ross következményeinek. Ezekhez járul még a csatáért sebesültjeinek borzasztó helyzete, kik főleg régebben midőn a szerencsétlenekről még kevésbé volt gondoskodva, nem ritkán naphosszat voltak kénytelenek egy-egy viskóban vagy eszurban ápolás nélkül kínlódni, mígsem ruhák kerülve a sor, valamely kórházba szállították, hol aztán, ha begyógyult is a seb, ha összerontak is a sebzottok tagok, beteg maradt az ember, mert mindjárt eleinte nélkülözött helyett a legzsűkesebbek ápolását, s mert időközben már magába szívta egyebek bajoknak mérget.

Hogy e szánalmas állapotokon lehetőleg segítséget legyen, Franciaországban 1863-ban egy „Société française de secours aux blessés militaires” — sebesült katonákat segélyező francia társaság alakult, melynek főczélja a sebesültet és betegét a háztartási ellátólantól, azokat a rogtánzott katonák kórházba helyezni el, vagy ha ezek már telve volnának, vasutakon gyorsan tovább szállítani, hogy minél több résztuljenek a legzsűkesebb gyógykezelésben, a mibe különben már utközben sem szenvednek hiányt.

Egyszerlen átadjuk a rendőrségnek, — szóit a másik. — Hissz ez gyilkos. Lilli elgondolkozott. — Oh a nyomorult! — szólt azután. — Végtelenül szánom, s valóban nem tudom, nem lehet-e lecsillapítani az őrzőjét. Hát ha csak pénzt kíván. — Mit gondol? Nem hallja-e, mint dühöködik oda át. Itt csak a rendőrség tudja, hogy mit kelljen tenni. — Ah, de ez a botrány, ez a botrány! — sóhajtott a szép nő. — A rendőrség átáda a törvényeknek, é törvények ugyan őt itéli el, de az őrlétes kaland néha mégis en leszek. Lilli tehát arra kérte vendégeit: értenek meg a dühögő, hogy ő nem bosznidák, s mehet szabadon, ha megéri, hogy elutazzon innen. Kész megígérségre lenni, ha netán akadály volna. Arra is kérte vendégeit, hogy hallgatnának a szomorú történetéről abban az esetben, ha a gyilkos csakugyan utazna, mennyivel jobb neki háboritlanul tovább utazni, mint izz vagy tizenkét évi börtönlátogatás idegéne, nemcsak az esemény fölötti elborzadásból, hanem kiváncsiságból is, mert a dolog rejtélyes és régnévsy volna ingerelte őket. A francia azonban csak a revolvérről beszélt volna felé. De az ilyen legbővelebb fokozott düh nem tartat soká, hanem csöndesebb dühösséggé lesz. — Idáhtatták, hogy meg akartam őlni? Előbb ezt a semmire kellőt, azután önmagamat. Tenkre telet egész életemet, tehát nem lett volna érte kár. Nincs mindenkinek kétszesszerű frantja, de ha egy megvan bönvél, mint én voltam, az ilyen eszevesztett ember önök szaporítja a hiányt, a nan tudja. Szóknóm kellett Párisból. Ő jött én utána, de nem találtam rá. Két év óta én emgem pedig a rendőrség keres. Válaszolt a szép nő.

AZ „EGYETÉRTÉS” TÁRCAJA.

UGYANAZ MINDIG. — ELBESZÉLÉS. — IRTA KAZAR EMIL. (1-6 folytatás). „Hermes” pénzintézet igazgatójának pedig már szűkült a haja, s benőheteti a feje lágya, tehát meggondolatlanul volna, mit tesz, mikor olyan csinos ösmaget eliskászott rövid idő alatt az intászé pénzintézetben. Ez a dolog csak annyiban állt össze, hogy a „csepp Lilivel”, hogy az igazgató a bájos hölgy arcaképet óhajtotta: s e végből egy nagyhírű képrőt hozatott Párisból. Természetesen ő vette ideg és vissza az utiköltséget s azonkivil 25,000 frankot. Végül pedig az arcképet Lillinek ajándékozta, mint valódi gavalér. Most Lipótváros van, mert mióta oda vittek, még nem tett el a rásabott nyolcvé.

Bátorodott meggyezni Ez ur a ma az urnak, hogy ott az a hűntö mlyen pompás, dühögés nélkül süben, és hogy a lovak nemcsak gyönyörök, hanem oly egyformák, mintha ikerpárk volnának. „Mélts minden ahoz, a ki benne szokott ölni!” — kiáltott Ez-és-Az országgyűlési képviselő, ki minden évben hatalmas beszédekét szokott tartani a költésértés némes-telpekről szóló rovatánál. Mirei pedig a hirtőban Lilli szokott ölni, a bájos hölgy elnevette magát, s igéző fejbőlintéssel azt mondta a képviselő urnak: „Köszönöm a bókot.” Ez-és-Az boldognak vallotta magát, hogy tudomásul veheti a köszönetet, melyet ő nem provokált, melyre nem is méltó, de nincs nagyobb vágya, mint bármit is elkövetni, a mivel ily szép ajkák köszönetére méltó lenessen. Méltó-tassék megengedi, hogy bemutatassa magát: Ez-és-Az, s hogy bemutatassa derek barátait is, kik már rég sovárgói bizonyos elragadó látványt.

Lilli aztán megszergett az arakkal; először csak egy rövid negyed órá, később egy hosszabb negyed órát, aztán többet is az az az, midig a pntétki napon, zrtkörtől estélyeket adott, melyen nyolczvan vagy legfőjebbb tizenötök jelentek meg. Előlkő férfi társaságokban nagyon sokat beszéltek a Lilli pompás termerrel és a vidám mulatóságokról. Minden igazi gavalér óhajtotta, hogy megívvassék, s a dívatos szépségét hódolatál tethesse.

Egy ilyen pénteki estélyt váratlanul megzavart egy igazalmas jelenet. Lilli a zongoránál ült, s énekel. Csakugyan elvesztette hangját, de vendégei nem győzték magasztalni. Vagy tizen voltak jelen, s köztük a komorna, ki már nagyon elálmósodott, de azért részesen tilt. A melleszőbannak nyitva hagyott ajtóján a terített asztal látszott, de a körül nem volt senki, mert mindenki átjött tapsolni a zongora mellé. A nyitott ajtóból egyszerre lóvó dördült el. A zongora az ének elnémult. Mindenki felugrált. Ijedt arcok tekintettek az ajtó felé, hol egy nyolcvéves fiatal ember állt a kezében revolverrel, mel Lilli felé érte.

Kezdetben visszavonultán áll. Senki sem kísérte, ha valahol megjelent. Othon sem fogadték el senkit. Titkosztos rejtejt vette, és ipen azért beszéltek felé annyi mindent összevissza. A fogatja (nyitott vagy zárt, a mint az ide kívánata) rendszer időben körül robogott a rondonban, vagy az akácia sorok közt. Avagy ugyanazon időben lábton jelent meg az igéző terentés a szereszen kíséréében, ki így pokolbéli gonúnak tűnt fel. Este felé néha a korzon leheték látni komorújjával. Délelőtt a lakásához legközelebb eső templomban. Érdekesebb előadásoknál szinhaban.

Mindöz oly kimért szabotossággal történt, hogy a ki kíváncsi volt őt látni, e kíváncsiságot könnyen kielégíthette. Nyár kezdetén eltűnt és szeptember végén jött vissza. Külföldi fordulón időzött. Az általános vélemény az volt felőle, hogy senki más, mint szerencsés szinész, ki százezeret gyűjtött össze, aztán visszavonult a szinpadtól. Független, gyönyörű és veszedelmes. Jótékony hangversenyeknél és előadásoknál mindig jó áron váltatta meg jegyét. Alapítványokat tett az egyetleknél, s egyik legjelzetele méltóbb megyletünk derek elnökötöké egészen kétségbeesett, mikor az alapító urból az árak javára rendezett bazárban megjelent, mert a nők nem szenvedhetők. A „csepp” körül ment a teremben, összevásárolt egy csonó haszonlatanságot néhány száz forintért, s gyorsan eltávozott. Mindazok az urak, kik azt beszélték, hogy külföldről ismerik, hiába küldték el hozzá névjegyiket, hiába kértek előfogadást. Lilli ajtója zárra maradt.

A második év végén történt, amikor már mindazt tömérdek változatban suttogták felőle, a mik eddig említve voltak), hogy Lillit nemcsak a hintóban láthatták a városligetben, hanem a szép verőfényes őszi alkonyatokon kiszállt, s leült a rondonban, a mit még eddig soha sem tett. Néha vele volt komornája, néha az sem. A közelében levő székeket ilyenkor hamar elfoglalták az idős és fiatal uracsok, kiknek itt az orgona-bokrok peremében valódi örömlomuk van a sétálók megfigyelésére.

Ő is felugrott, halott sápadt arccal, kerekre nyílt szemekkel, líhegve és ingadozva. Mielőtt elvált volna, valami magázó tétbott, vagy valamit tethett volna, elődúrt a második lövés is. — Fogják el azt az őrléte! — kiáltott előlő hangon Lilli, s a szoba tulso sarkába futott. Nem találták a lövecek. Az első az ablak csezállan vázát őrste. Harmadik lövésre már nem volt idő, mert az ismeretlen embert megrohanták, lefegyverezték, és marokban tartották. Körbőlbeli barinmez évben lehetett, elegáns szabású öltözetben, mely azonban már nem volt új. Resztelt egész testében, s magas homlokát verejték lepte el. Kétségbeesett erővel védelmezte magát egy darabig, s mikor ártalmatlanná tették, szikrózni kezdett. Franciaúl beszélt, de a földünltség miatt értelmetlen hörgésbe veszett szava. — Meg akart ölni! — rebogte Lilli többször egymásután, alig bírva fenntartani magát egy karosszéke segítségével, a mig komornája segélyére sietett, a ki maga is csak oly rőmült volt. Lilli hangjárta a fiatal ember ki akarta magát szabadítani; viaskodott, toporézkelt a vérsere marja szájszélelő. De nem menekülhetett. — Zárva volt előttem az ajtó, mindig, de most nyitva találtam! — kiáltott tájékozva. — Nyomorult! megvédett az őrdög, és barátait. Uram, sokkal jobb cselekedetet művelének, ha ismét kezembe adnák azt a revolvért, mintsem hogy megvédiék azt a nőt.

Az ismeretlen embert berángzítgálták a másik szobába, hogy dühös kifakadásaitól megmentsék Lillit. A vendégek közül néhány a szép nő mellett maradt, hogy szörnyöküdjének. — Örült ember, — szólt ez... még mindig nem nyerte vissza nyugalmi ismerem. Üldözött szerelmét, s... nam. Vagy két hét óta van... kivetelte a cselekedőitől, hogy rettegem tőle. Egyszer...





